

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudkyně JUDr. Janou Kubenovou v právní věci žalobce **P. B.**, narozeného, bytem, zast. JUDr. Tomášem Beranem, advokátem se sídlem Univerzitní 684/6, Praha 10 – Malešice, proti žalovanému **Krajskému úřadu Jihomoravského kraje, odbor dopravy**, se sídlem Žerotínovo nám. 3/5, Brno, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 13.3.2014, sp.zn. S-JMK 25347/2014/OD/St, č.j. JMK 25347/2014,

t a k t o :

- I. Žaloba **s e z a m í t á .**
- II. Žádnému z účastníků se nepřiznává náhrada nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Ve včas podané žalobě žalobce uvedl, že dne 3.2.2014 vydal Městský úřad Rosice, odbor dopravy, rozhodnutí pod č.j. MR-S311/14-ODO VAP/11, kterým byl žalobce uznán vinným z přestupku dle ust. § 125c odst. 1 písm. f) bod 3 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích.

Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce včas odvolání. Žalovaný dne 13.3.2014 vydal rozhodnutí pod sp.zn. S-JMK 25347/2014/OD-St, kterým uvedené rozhodnutí MěÚ Rosice potvrdil a odvolání zamítl.

Žalobce považuje rozhodnutí žalovaného i jemu předcházející rozhodnutí MěÚ Rosice za nezákonné a nepřezkoumatelné, a to z následujících důvodů:

První z napadených skutečností je přesnost provedeného měření.

Jak vyplývá ze spisu MěÚ Rosice, bylo příslušné vozidlo Policie ČR vybaveno měřicím zařízením PolcamPC2006. **Toto zařízení funguje tak, že neměří rychlost měřeného vozidla (jak je naopak typické a obvyklé např. u radarového rychloměru, který vysílá svůj paprsek přímo na měřené vozidlo a odrazem od něj měří rychlost), ale měří svou vlastní průměrnou rychlost.** Základem možnosti využít tento druh měření pro zadokumentování rychlosti měřeného vozidla je dodržení návodu k obsluze, zejména to, že:

- **vzdálenost mezi měřeným a měřicím vozidlem musí po skončení měření oproti počátku měření zůstat stejná nebo větší;** v opačném případě by totiž došlo ke zkreslení měření, neboť by policejní vozidlo projelo měřený úsek rychleji a tedy s rychlostí vyšší, než byla rychlost vozidla měřeného a údaj o rychlosti policejního vozidla, který se používá pro změření rychlosti měřeného vozidla, by byl zatížen chybou a nebyl by tedy využitelný.

Naprosto zásadní skutečností je tedy přesné a exaktní měření vzdálenosti mezi oběma vozidly na počátku a na konci měření a dodržení shora uvedené podmínky, tj. nezkrácení vzdálenosti mezi měřeným a měřicím vozidlem mezi počátkem a koncem měření.

Tato skutečnost však ve spisu MěÚ Rosice není prokázána. Jestliže se totiž jedná o měření fyzikální veličiny v podobě vzdálenosti obou vozidel, pak stejně jako se rychlost policejního vozidla v daném případě měří kalibrovaným zařízením a stejně jako se rychlost vozidel u jiných zařízení (např. radaru nebo laserového měřiče) měří kalibrovaným zařízením, **stejně tak vzdálenost vozidel u tohoto systému musí být změřena kalibrovaným zařízením** (požadavek 3 odst. 1 zákona č. 505/1990 Sb, o metrologii, podle kterého smí správní úřady používat pouze v tomto zákoně identifikované fyzikální jednotky zjištěné pomocí stanových měřidel). To, že tato veličina musí být přesně změřena, není jen požadavkem zákona o metrologii, ale obecným požadavkem na použitelnost takového důkazu jako celku (pokud určitá veličina není přesně změřena, pak jakékoliv závěry učiněné na základě takového nepřesného měření jsou nepoužitelné, protože jsou rovněž nepřesné a zavádějící).

MěÚ Rosice ve svém rozhodnutí uvedl, že z vyobrazení kamery na konci měřeného úseku je zřejmé, že měřené vozidlo je o 7% menší než na počátku měření. Nikde ale ve spise není poznat, jak k tomu MěÚ Rosice dospěl. Změřil si to pravítkem na monitoru? Z jeho rozhodnutí tak vůbec neplyne, jak byla tato veličina měřena a nelze proto závěry Úřadu o tomto „měření“ přezkoumat. Není jasné, jak k nim dospěl, a ani na základě čeho. Jak žalovaný správně uvádí na straně 2 napadaného rozhodnutí, je nepřezkoumatelné zejména takové rozhodnutí, u kterého není jasné, jak k němu úřad dospěl, nebo pokud je takové rozhodnutí opřeno o nezjišťované skutečnosti. A to je přesně případ závěru MěÚ Rosice, který ve spise uvádí údaj o 7% rozdílu ve velikosti „autíček“, ale není ze spisu nijak zřejmé, jak k takovému závěru dospěl a nelze jej tedy ani přezkoumat.

Jak je popsáno shora, zákon (stejně jako u rychlosti) vyžaduje, aby příslušná fyzikální veličina byla změřena kalibrovaným měřidlem, a to proto, aby byla změřena přesně. Jaké

kalibrované měřidlo v daném případě policista používal? Jaké kalibrované měřidlo používal MěÚ Rosice při určení oněch 7%? To z jeho rozhodnutí nijak neplyne a závěr MěÚ Rosice o splnění této skutečnosti je proto zcela nepřezkoumatelný, a proto byl takový závěr napaden v odvolání.

Velmi pravděpodobně (jak je obvyklé) si MěÚ Rosice danou skutečnost zjistil tím, že si pravítkem „změřil“ velikost objektu (měřeného vozidla) na monitoru, což je ale jako důkaz naprosto nepřijatelné (je to naprosto nepřesné a nepřezkoumatelné) (v jeho rozhodnutí však o tom není žádná zmínka).

Pokud má být konkrétní skutečnost, která je objektivně měřitelná (v daném případě rychlost, resp. vzdálenost pro výpočet rychlosti), použitelná v důkazním řízení, musí použité měřicí zařízení splňovat podmínky jednoznačnosti, přezkoumatelnosti a exaktnosti (+ rovněž musí u takového „zařízení“ jako je monitor a pravítko, stanovena povolená odchylka, kterou je nutné započítat), což odhadování počtu pixelů na velmi nekvalitním a rozostřeném záběru, navíc pořízeném v nepřímém směru jízdy na dálnici, kdy různým způsobem např. průjezdu zatáčkou, může dojít ke zkreslení naměřené hodnoty nebo odhadování rychlosti „od oka“ z videozáznamu v žádném případě nesplňuje (to už se mohou policisté rovnou postavit k dálnici bez měřicího zařízení a odhadovat to, protože takové odhadování vzdálenosti je na stejné úrovni „přesnosti“ a samozřejmě tak i použitelnosti). Jakou povolenou odchylku má „měřicí zařízení“, které pro měření vzdálenosti mezi vozidly MěÚ Rosice použil? Taková odchylka je pochopitelně stanovena proto, že žádné měřicí zařízení není stoprocentní. Ostatně to jasně ukazuje metrologický postup a ověření u samotného měřicího zařízení, které má stanovenou odchylku (ostatně jako všechna měřicí zařízení přípustná pro zjišťování fyzikálních veličin při výkonu veřejné správy). Zjištění odchylky je naprosto zásadní pro určení výsledku, protože pokud MěÚ Rosice měřil velikost objektů na monitoru obyčejným pravítkem, může být odchylka proti etalonu značná (takové pravítko totiž vůbec není přesným měřidlem). Ať už je ale velká nebo ne, musí se to napřed zjistit, protože bez zjištění povolené odchylky nelze v žádném případě konstatovat, že byl skutkový stav zjištěn dostatečně a bez pochyb o jeho povaze. MěÚ Rosice totiž neví, kolik odchylka tohoto jeho „měřidla“ je a bez toho nemůže tvrdit, že faktický stav byl zjištěn dostatečně. Odhad úředníka MěÚ Rosice je naprosto nepřezkoumatelný. Příslušnou veličinu je nutné exaktně změřit (v opačném případě by totiž opravdu nebylo nutné mít kalibrované měřicí zařízení, protože stejně „od oka“ by mohli policisté měřit rychlost, což je samozřejmě zcela vyloučené a ke stejnému absurdnímu závěru by vedl i závěr MěÚ Rosice o tom, že se mu „zdá“, že tato vzdálenost byla v pořádku).

Ostatně pro ten účel je nutné oslovit znalce, aby se k odchylce „měřidla“ použitého MěÚ Rosice vyjádřil a povolenou odchylku stanovil. Ta může být následně využita pro „přeměření“ objektů na monitoru počítače MěÚ Rosice a započítána do výsledné rychlosti. Bez takového znaleckého zjištění jsou závěry Úřadu zcela nepřezkoumatelné, spekulativní a odhadované. A takto provedený důkaz nemůže být podkladem pro rozhodnutí o vině za přestupek.

Závěry MěÚ Rosice o tom, že „*správný orgán považuje za prokázané, že měřicí vozidlo se V průběhu měření pohybovalo rychlostí mírně nižší než vozidlo měřené*“ jsou proto zcela nepřezkoumatelné, protože není možné zjistit, jak k nim MěÚ Rosice dospěl.

Ostatně i k posouzení této skutečnosti měl posloužit výslech policistů, protože ti mohli vypovědět o tom, jak při měření postupovali, zda se záznamem „nezoomovali“, jakým způsobem udržovali rychlost, resp. jak zajišťovali splnění podmínek dle návodu k obsluze daného zařízení. O tom si MěÚ Rosice sám bez výslechu policistů jen ze samotného záznamu nemůže učinit závěr, tzn. jeho závěry o tom, jak policisté postupovali, a zda postupovali řádně, jsou plně nepřezkoumatelné spekulace.

Žalovaný na shora uvedené námitky reagoval ve svém Rozhodnutí takto:

„O výsledku měření rychlosti tak nemá zdejší správní orgán pochybnosti, kdy měření bylo provedeno způsobilým měřidlem a oprávněným subjektem (policie je oprávněna k měření rychlosti vozidel dle ust. § 79a zákona o přestupcích)“.

To, že Policie ČR je oprávněna měřit rychlost dle ust. § 79a zákona č. 361/2000 Sb. (zde je překlep žalovaného v citaci příslušného právního předpisu), žalobce nezpochybňuje. Zpochybňuje však to, že důkaz obsažený ve spise je vypovídající a důvěryhodný ve vztahu k tomu, kolik vlastně žalobce jel.

Dané měřidlo totiž nebylo způsobilé, jak je podrobně popsáno shora, resp. měřidlo samotné ano, ale to měřidlo měří rychlost policejního vozidla. Ano, tuto rychlost dané měřidlo změřilo jistě přesně. Údaj o rychlosti policejního vozidla ale sám o sobě neříká nic o tom, kolik jel žalobce. Výše byl podrobně popsán technický mechanismus přenosu údaje o rychlosti policejního vozidla, a to, kde jsou jeho nedostatky. Samotné zařízení Policie ČR je tedy v pořádku, ale v pořádku není přenos z něho získaných údajů na vozidlo žalobce, a v tom spočívají námitky žalobce,

Žalovaný se k nim však v meritu nijak nevyjádřil, přitom je to nejen v jeho kompetenci, ale je to právě žalovaný, kdo posuzuje jednotlivé důkazy a připustit je smí jen v případě, kdy jimi dokáže hodnověrně zjistit skutkový stav. Jak ale s takovým požadavkem jde dohromady to, že údaj o vzdálenosti byl prvoinstančním úřadem odhadován z monitoru počítače?

Změření rychlosti tedy bylo provedeno způsobilým měřidlem jen ve vztahu k rychlosti policejního vozidla, ale nikoliv k rychlosti vozidla žalobce. Zde žalovaný ve své argumentaci zcela selhává, když se nijak nevyjadřuje k „odhadování“ vzdálenosti vozidel ze strany MěÚ Rosice z monitoru počítače z roztřeseného a rozmazaného záznamu, přičemž právě tento nepřesný údaj pak následně využívá k „přenosu“ údaje o rychlosti policejního vozidla na vozidlo žalobce a na základě něho činí závěr o tom, kolik žalobce jel, ačkoliv údaj o tom, jak byla vozidla vzdálena, nemá přesně zjištěn.

Žalovaný pak k tomuto bodu pak dále dodal:

„Lze tak důvodně předpokládat, že tento subjekt, případně jednotliví policisté obsluhující radar, jsou řádně seznámeni s příslušnými právními předpisy ohledně měření rychlosti vozidel, s postupem při měření rychlosti a návodem k obsluze daného měřidla a v souladu s tímto také postupují, kdy používají odpovídající měřidla. Nelze také opomenout, že předmětem tohoto řízení je posouzení odpovědnosti obviněného za přestupek, nikoliv

zkoumání způsobilosti policistů k měření rychlosti či postupu při měření rychlosti, jak je ostatně konstatováno i v judikatuře (rozsudek Nejvyššího správního soudu č.j. 7As 18/2011-54 ze dne 7.2.2011 dostupný na www.nssoud.cz). Vzhledem k výše uvedenému tak odvolací orgán zastává názor, že doplňování dokazování za účelem shora popsaných skutečností je nadbytečné.“

Tato argumentace vůbec nepostihuje podstatu problému a námitek uvedených v odvolání. Úřad se nemůže spokojit s tím, že věří tomu, že policisté nějak postupovali, když má k dispozici důkazní materiál, ze kterého to může ověřit. Navíc je ani nevyslechnul, takže to jen předpokládá, ale neví to. Takové spekulace jsou ale ve správním trestání naprosto nepřipustné. Nad to není zřejmé, z čeho plyne citovaná důvodnost důvěry v takový postup a hlavně, jestli je vůbec relevantní.

Navíc a znovu zopakoval, nikdo nezpochybňuje, že policisté jsou oprávněni měřit rychlost. Co je zpochybňováno, je použitelnost výstupu z jejich měřicího zařízení, resp. celá posloupnost vedoucí až k aplikaci údaje o tom, kolik jelo vozidlo žalobce. A toto správní úřad zkoumat musí a ne to jen předpokládat. Jsou zde zjevné pochybnosti o tom, jestli požadavek na dodržení vzdálenosti byl dodržen, takže to žalovaný nemůže jen předpokládat. Žalovaný dále nemá nejmenší ponětí o tom:

- - jestli policisté podle návodu k obsluze postupovali
- - co v něm vlastně je a
- - jestli je jeho obsah, tedy relevantní pro posouzení shora uvedené skutečnosti.

Toto nemůže žalovaný předpokládat, ale musí to dokazovat. Začít měl výsledkem policistů, aby ti vypověděli, jak měření probíhalo, jak postupovali a měl je případně konfrontovat i s obsahem záznamu, který je součástí spisu (resp. to měl přikázat prvoinstančnímu orgánu).

Nic z toho učiněno nebylo a podstata námitek uvedených v odvolání proto nebyla nijak vyřešena. Žalovaný má jistě pravdu, že předmětem řízení je posouzení podmínek odpovědnosti obviněného, ale jedním ze základních podkladů je jasný, srozumitelný, objektivní a hlavně přezkoumatelný důkaz o tom, kolik žalobce doopravdy jel. Tento údaj ale není přezkoumatelný, pokud je jeho hodnota závislá na odhadu vzdálenosti vypočteného z monitoru počítače, a to z roztřeseného a rozostřeného záznamu.

Zde tedy žalovaný zcela selhává ve svém Rozhodnutí a jeho odůvodnění, neboť nepojmul podstatu námitek v odvolání, které směřovaly k tomu, že prvoinstanční orgán si nemohl dostatečně jasně učinit závěr o tom, kolik žalobce vlastně jel, když část údajů nezbytných pro toto zjištění odhadoval, čímž porušil základní princip správního řízení o tom, že správní úřady jsou povinny vycházet ze spolehlivě zjištěného skutkového stavu.

Odmítat námitky uvedené v odvolání s odkazem na to, že nemá důvod se domnívat, že něco není v pořádku, když byly žalovanému jasně a srozumitelně popsány nedostatky měřicího zařízení používaného Policií ČR, je postupem, který nevzbuzuje důvěru v rozhodnutí žalovaného, neboť se ze strany žalobce jedná o zjevně relevantní námitky jdoucí k

samotné povaze procesu měření rychlosti, a tedy i k hlavnímu důkazu, na kterém stojí posouzení podmínek odpovědnosti obviněného.

Druhým zásadním nedostatkem Rozhodnutí je nepřesvědčivé zargumentování námitek týkajících se naplnění všech aspektů přestupku, zejména tzv. materiálního aspektu. Námitky stran řízení před MěÚ Rosice a absolutní absence dokazování materiálního aspektu byly rovněž předmětem odvolání. Žalovaný se však s podstatou námitek opět věrohodně nevyrovnal, a jak z jeho argumentace plyne, nepochopil apel NSS k této problematice vyjádřený v rozhodnutí pod č.j. 5As 104/2008-45.

Nejprve žalobce zopakoval citace z odvolání:

*Lze tedy obecně vycházet z toho, že jednání, jehož formální znaky jsou označeny zákonem za přestupek, naplňuje v běžně se vyskytujících případech materiální znak přestupku, neboť porušuje dané či ohrožuje určitý zájem společnosti. **Z tohoto závěru však nelze dovodit, že by k naplnění materiálního znaku skutkové podstaty přestupku došlo vždy, když je naplněn formální znak přestupku zaviněným jednáním fyzické osoby. Pokud se k okolnostem jednání, jež naplní formální znaky skutkové podstaty přestupku, přidruží takové další významné okolnosti, které vylučují, aby takovým jednáním byl porušen nebo ohrožen právem chráněný zájem společnosti, nedojde k naplnění materiálního znaku přestupku a takové jednání potom nemůže být označeno za přestupek. „Nelze tedy souhlasit s argumentem stěžovatele, že překročení nejvyšší povolené rychlosti, byť o jediný kilometr, naplňuje vždy a bez dalšího materiální znak přestupku“.***

Jak vyplývá ze shora citovaného rozhodnutí NSS, je správní orgán povinen vždy prověřit tyto relevantní (významné) okolnosti, aby si učinil závěr o tom, zda nedošlo k výskytu takovýchto okolností, které by vylučovaly naplnění materiálního znaku a tím by vylučovaly, že se v konkrétním případě skutečně jednalo o přestupek (a to i vzdor skutečnosti, že formální znak - překročení rychlosti - mohl být prokázán).

V této souvislosti citoval žalobce z předmětného rozsudku NSS:

*„Nejvyšší správní soud tak neshledal uplatněné stížní námitky důvodnými, **samozřejmě nemůže uspět ani argument, že orgány policie v současné době skutečnosti rozhodné pro hodnocení materiální strany přestupku podle tvrzení stěžovatele nezjišťují.** Správní orgán je povinen si v přestupkovém řízení opatřit takové důkazy, které mu umožní rozhodnout o tom, zda byl přestupek spáchán či nikoliv, tedy i o tom, zda byl posuzovaným jednáním porušen nebo alespoň ohrožen zájem společnosti ve smyslu § 2 odst. 1 zákona o přestupcích.“*

V souvislosti s touto citací NSS je nutné opakovaně zdůraznit, že porušení nebo ohrožení zájmu společnosti ve smyslu § 2 odst. 1 zákona o přestupcích, tedy tzv. materiální aspekt, se nerovná překročení rychlosti, neboť toto je tzv. formální aspekt. **Nelze se tedy podle NSS spokojit s tvrzením, že překročení rychlosti = vždy přestupek**, ale je nutné, jak je uvedeno shora, vždy zkoumat existenci oněch významných okolností, které v daném případě mohou implikovat závěr, že se o přestupek nejedná.

V posuzovaném shora uvedeném případě, který NSS rozhodoval, se jednalo o překročení o 2 km/h v obci (řidič jel tedy rychlostí 52 km/h). V daném případě se jedna o překročení o 48 km/h.

Jak z rozhodnutí NSS shora plyne, samotná míra překročení není absolutně rozhodující, ale rozhodující jsou okolnosti, za kterých k němu došlo. Žalovaný zde, zcela nechápaje argumenty NSS dle shora citovaného rozhodnutí, uvádí:

„Dle odvolacího orgánu tak došlo zcela bezpochyby k naplnění materiálního znaku přestupku, bez ohledu na hustotu provozu na dané komunikaci v obci, povětrnostní podmínky, viditelnost apod.“

To je ale v rozporu se závěry NSS dle shora uvedeného rozhodnutí, neboť to byly právě okolnosti, za kterých k překročení o 2 km/h došlo, které byly relevantní proto, že NSS rozhodl, že materiální aspekt splněn nebyl. Žalovaný se plně mýlí, pokud se domnívá, že právě tyto okolnosti, tj. okolnosti, za kterých k jednání došlo, nejsou relevantní pro posouzení materiálního aspektu. **Právě naopak - jsou to právě tyto okolnosti, protože materiálními okolnostmi jsou faktické (skutkové) okolnosti, tj. okolnosti, za kterých k danému jednání došlo.** Pokud žalovaný konstatuje, že tyto okolnosti nejsou důležité, a proto nevyslechl policisty, kteří by o těchto okolnostech mohli svědčit, je to v přímém rozporu se závěry NSS dle shora uvedeného rozhodnutí. A není nijak důležité a relevantní, jaká je absolutní hodnota naměřené rychlosti. Ze samotného údaje o naměřené rychlosti si nikdo nemůže učinit žádný závěr o tom, zda dané jednání ohrozilo nebo porušilo právem chráněný zájem či nikoliv (tj. naplnilo materiální aspekt či nikoliv). I rychlost 130 km/h, jako povolená rychlost na dálnicích, bude v materiálním ohledu nebezpečná, pokud okolnosti tomu tak přisvědčí (např. v mlze, za hustého deště, sněžení apod.). Samotný údaj o naměřené rychlosti proto neříká nic o tom, zda k ohrožení nebo porušení bezpečnosti provozu došlo či nikoliv. Proto se také tato část nazývá formálním aspektem a je vyjádřena v zákoně o přestupcích jak „jednání, jehož znaky jsou uvedeny v tomto nebo jiném zákoně“. Není to však aspekt samotný, ale zákon k němu přidává i prvek materiální, který zasazuje formální prvek „do života“, tj. do skutečných realit.

Jistě totiž panuje shoda v tom, že podstatné z hlediska bezpečnosti provozu není to, zda řidič jel povolenou nebo nepovolenou rychlostí, ale to, zda jeho jednání je v souladu s bezpečností provozu nebo není. V této souvislosti sluší např. podotknout, že i Policie ČR při zkoumání dopravních nehod neuvádí jako příčinu nehody nikdy překročení nejvyšší dovolené rychlosti, ale vždy rychlost nepřiměřenou (tj. zohledňuje pouze ono materiální pojetí a nikoli formální pojetí).

To je ostatně zcela a přísně logické, protože to, zda je povolená rychlost překročena či nikoliv, nevypovídá nic o tom, zda je to nebezpečné či nikoliv. Jak bylo shora uvedeno, to, že řidič jede povolenou rychlostí, ještě neznamená, že je to z hlediska okolností bezpečné. A samozřejmě naopak. To, že jede řidič nepovolenou rychlostí, neznamená automaticky, že představuje ohrožení nebo porušení právem chráněným zájmům.

Ostatně toto je podstatou argumentace NSS dle shora uvedeného rozhodnutí, kde NSS konstatoval, že vzdor naplnění formálního aspektu (řidič jel rychleji, než je rychlost

povolená), materiální aspekt naplněn nebyl. Nepanuje proto zřejmě spor o to, že prokazování materiálního aspektu je vždy nezbytné, ale panuje spor o to, kde je v konkrétním případě příslušná hranice. Není tedy pravda, jak žalovaný mylně uvádí, že by k pochybnostem o naplnění materiálního aspektu mohlo dojít jen tam, kdy je překročení malé. To je nepochopení argumentace NSS. I 131 km/h by mohlo být např. na dálnici za hustého sněžení vyhodnoceno jako naplňující materiální aspekt, ale např. 160 km/h za optimálních podmínek již jako nenaplňující materiální aspekt. Dělicí čára není z hlediska materiálního mezi málo/hodně, ale mezi bezpečné/nebezpečné, a to ze samotného nominálního údaje o rychlosti určit nelze.

NSS ve výše uvedeném případě rozhodnul, že 52 km/h s daným vozidlem a v daném místě materiální aspekt nenaplnilo. Rozhodl by tak i o jednání na jiném místě? A ve vyšší rychlosti? Co třeba, když by to bylo na dálnici a řidič jel např. 135 km/h? A co 140? 150? 160? Atd. Na to v tuto chvíli nelze dát jasnou odpověď, protože rozhodování by se lišilo podle místa, podmínek, rychlosti a dalších relevantních okolností. V každém jednotlivém případě by se vše posuzovalo individuálně a při zohlednění všech proměnných, které mají nebo mohou mít vliv na naplnění materiálního aspektu, tj. s ohledem na případné ohrožení nebo porušení právem chráněného zájmu.

Za relevantní faktické (v dikci NSS „další významné okolnosti“) lze proto považovat:

- místo, kde došlo k přestupku, zejména jeho stavebně-technický stav, přehlednost, viditelnost, výskyt přechodů pro chodce, chodníků, cyklostezek, hustota okolní zástavby apod.
- výskyt a vztah k ostatním účastníkům provozu, tzn. hustota provozu, přítomnost ostatních motorových vozidel, přítomnost chodců, cyklistů, dětí apod.
- možnost nenadálého vběhnutí osob do vozovky, schopnost a možnost snížit rychlost vozidla tak, aby nedošlo ke střetu apod.
- povětrnostní podmínky, tzn. zejména denní doba, výskyt vlhkosti na vozovce, případně sněhu nebo ledu, teplota, rychlost a směr větru aj.
- technický stav vozidla, a to právě v návaznosti schopnost vozidla snížit rychlost, a to i v případě nutnosti reagovat na neočekávanou a nenadálou situaci
- schopnosti řidiče, tzn. věk, řidičské schopnosti, řidičské zkušenosti, zdravotní stav, vliv alkoholu, návykových látek nebo léků aj.

Všechny tyto skutečnosti jsou relevantní pro posouzení faktických okolností, za kterých mělo k jednání dojít a z těchto lze usuzovat a posuzovat, zda k přidružení významných okolností došlo nebo ne.

Tyto skutečnosti by měly být vždy zkoumány, a vždy by mělo být posouzeno, zda materiální aspekt naplněn byl či nikoliv.

V této souvislosti je na místě zareagovat také na následující námitku žalovaného, když uvádí:

„V předmětném úseku je nejvyšší dovolená rychlost stanovena právním předpisem na 130 km/h, kdy zákonodárce bral při stanovení nejvyšší dovolené rychlosti samozřejmě v

úvahu, že daný rychlostní limit bude platit i pro řadu komunikací, které jsou rovné, přehledné a není zde (v některou denní dobu) hustý provoz. “

Zákonodárce určité limity stanovil, protože potřeboval vyhotovit určitý základní rámec. Jistě, z hlediska materiálního právního státu by bylo plně spravedlivé (tj. příhodné a přesně dopadající na konkrétní situaci v provozu, která je ovlivněna řadou faktorů a neustále se mění) jen to, pokud by takové limity neexistovaly, ale bylo posuzováno striktně. Jen materiální pojetí, tj. vliv na bezpečnost a nebezpečnost a ne to, jestli je nějaký umělý, obecný a na 99,9% všech situací v provozu nepřiléhavý limit (99,9% proto, že „trefit“ se formálním aspektem do materiálního aspektu je možné jen ve zcela výjimečném případě (tj. kdy těch 130 km/h na dálnici je přesně perfektní shoda s bezpečností provozu, což je jen zřídka; někdy je bezpečnější méně, jindy není nebezpečných více)) dodržen. Argumentovat tedy tím, že zákonodárce něco stanovil, ještě neznamená, že to stanovil smysluplně. To, že něco stanovil, je onen formální aspekt. Odpovědnost za přestupek ale nestojí jen na tom, co za povolenou rychlostí zákonodárce stanovil, ale právě také na materiálním aspektu. Zákon o přestupcích je kladen na roveň, když uvádí, že musí být splněny oba.

Tento materiální aspekt je nutné chápat jako korektiv spravedlnosti proti přepjatému formalismu. Ostatně zákonodárce, když už se cestou stanovení limitů vydal, jinou možnost neměl. Nemohl stanovit ten limit proměnným způsobem, ale musel ho stanovit někde. Protože si ale dobře uvědomoval, že takový limit je sám o sobě těžko prakticky přiléhavý, protože určit, co je bezpečné, závisí na velkém množství proměnných, když na 99,9% situací stejně perfektně přiléhavě nedopadá, stanovil pro odpovědnost za přestupek korektiv materiálního aspektu, kdy zcela logicky a správně uvedl, že nestačí jen naplnění formálního aspektu, ale je nutné i naplnění aspektu materiálního. S tím se ostatně NSS plně ve svém shora uvedeném rozhodnutí ztotožnil a správním úřadům důrazně sdělil, aby nerozhodovaly vždy ve stylu „překročil nejvyšší dovolenou rychlost = automaticky vinen“, ale aby materiální aspekt vždy zkoumaly.

A nikdo neříká, že se nemohlo stát, že v daném případě naplněn nebyl. Možná ano, možná ne, ale k zodpovězení otázky, zda ano či ne, je nutné nejprve provést odpovídající dokazování. To ostatně NSS jasně zdůraznil, že se správní úřady nemohou „vymlouvat“ na to, že odpovídající důkazy nemají. NSS jednoznačně uvedl, že si je mají obstarat, a že je to jejich povinnost si je vždy obstarat.

Jak bylo shora uvedeno, jde o to zajistit si informace o tom, jak to na místě jednání vypadalo, přičemž právě k tomu měl sloužit navrhovaný výslech policistů. Byli to oni, kdo bezprostředně vnímali situaci v provozu a mohli poskytnout správnímu úřadu cenné informace o okolnostech, za kterých k jednání došlo. MěÚ Rosice je však nevyslechnul a žalovaný námitky proti tomuto postupu odmítl jako nedůvodné.

Jak tedy ale žalovaný zkoumal nebo mohl zkoumat naplnění podmínek materiálního aspektu? Jaké důkazy nechal provést nebo kontroloval, případně uložil MěÚ Rosice, aby je provedl? Žádné. Žalovaný a MěÚ Rosice si tedy neobstaraly žádné důkazy, na základě kterých by mohly dané okolnosti posoudit. Ba co víc, žalovaný ve svém Rozhodnutí ani netvrdí, že takové skutečnosti vůbec zkoumal. Pouze se spokojil s lakonickým tvrzením, že

žalobce jel rychleji, než bylo povoleno, a že žádné faktické okolnosti místa, kde k jednání mělo dojít, nejsou relevantní pro posouzení, zda materiální aspekt naplněn byl či nikoliv.

Takový závěr žalovaného je ale v přímém rozporu s kautelami, které NSS jednoznačně formuloval ve svém shora uvedeném rozhodnutí, kde jasně zaznělo, že:

- naplnění formálního aspektu automaticky neznamená naplnění materiálního aspektu.

Pro posouzení, zda tomu tak v daném případě bylo či nikoliv, jsou rozhodující okolnosti, za kterých k jednání došlo a

- tyto okolnosti je vždy nutné důkladně prověřit.

Žalovaný však argumentuje přesně opačně, což činí jeho Rozhodnutí nezákonným a navíc nepřezkoumatelným, protože nelze jasně určit, proč se domnívá, že v daném případě materiální aspekt naplněn byl.

S ohledem na shora uvedené námitky žalobce navrhoval, aby soud vydal rozsudek, kterým rozhodnutí žalovaného ze dne 13.3.2014 i rozhodnutí MěÚ Rosice ze dne 3.2.2014 zruší a věc vrátí žalovanému k novému projednání.

V písemném vyjádření k žalobě žalovaný uvedl, že prvoinstančním rozhodnutím byl žalobce uznán vinným přestupkem dle § 125c odst. 1 písm. f) bod 3 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o provozu na pozemních komunikacích“), kterého se dopustil porušením ust. § 18 odst. 3 citovaného zákona tím, že dne 28.12.2013 ve 13:40 hod. na dálnici D1, km 168, směr Brno-Praha, kde je nejvyšší dovolená rychlost stanovena na 130 km/h, řídil vozidlo tov.zn. rychlostí 178 km/h, čímž překročil nejvyšší dovolenou rychlost mimo obec o více jak 30 km/h. Za tento přestupek mu byla uložena pokuta v částce 2.500 Kč, kdy na zaplacení pokuty byla po právní moci rozhodnutí v souladu s ust. § 125a odst. 5 zákona o provozu na pozemních komunikacích započtena část kauce, kterou žalobce složil (složena kauce 5.000 Kč), zbývající část kauce bude žalobci vrácena. Současně mu byla uložena povinnost nahradit náklady řízení v částce 1.000 Kč. Odvolání žalobce proti prvoinstančnímu rozhodnutí bylo rozhodnutím žalovaného ze dne 13.3.2014, čj.: JMK 25347/2014 dle ust. § 90 odst. 5 správního řádu zamítnuto a předmětné rozhodnutí bylo potvrzeno.

S námitkami žalobce stran nezákonnosti a nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí žalovaný nesouhlasí, tyto nejsou důvodné. Dle žalovaného byl v řízení o přestupku náležitě zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, další dokazování v tomto směru nebylo nezbytné, úvahy a závěry stran aplikovaných právních předpisů i hodnocení důkazů, jsou v napadeném rozhodnutí žalovaného i správního orgánu I. stupně uvedeny v souladu s ust. § 68 odst. 3 správního řádu, správní orgány se ve svých rozhodnutích vypořádaly s námitkami žalobce, které v řízení uplatnil. Žalobce pak v žalobě uplatnil v podstatě shodné námitky, jako v odvolacím řízení, kdy s těmito námitkami se žalovaný vypořádal v žalovaném rozhodnutí a odkázal na ně.

Shrnuje, že neshledal pochybnosti stran zákonnosti a správnosti videozáznamu o měření rychlosti, který žalobce zpochybňuje, další dokazování v tomto směru nepovažuje za nezbytné ke zjištění stavu věci. Vozidlu řízenému žalobcem byla silničním rychloměrem PolCam PC 2006, v.č. 1202PL/2008 naměřena rychlost jízdy 184 km/h, při zvážení možné odchylky měřicího zařízení $\pm 3\%$ při rychlosti nad 100 km/h, s níž jsou všechny silniční rychloměry v ČR schvalovány, mu tak byla naměřena nejnižší skutečná rychlost jízdy 178 km/h. Předmětné měřicí zařízení bylo v době měření (28.12.2013) náležitě ověřeno, jak vyplývá z ověřovacího listu č. 265/13, který je součástí spisu. O výsledku měření rychlosti tak nemá žalovaný pochybnosti, kdy měření bylo provedeno způsobilým měřidlem a oprávněným subjektem (police je oprávněna k měření rychlosti vozidel dle ust. §79a zákona o přestupcích). Lze tak důvodně předpokládat, že tento subjekt, případně jednotliví policisté obsluhující rychloměr, jsou řádně seznámeni s příslušnými právními předpisy ohledně měření rychlosti vozidel, s postupem při měření rychlosti a návodem k obsluze daného měřidla a v souladu s tímto také postupují, kdy používají odpovídající měřidla. Nelze také opomenout, že předmětem tohoto přestupkového řízení je posouzení odpovědnosti žalobce za přestupek, nikoliv zkoumání způsobilosti policistů k měření rychlosti či postup při měření rychlosti, jak je ostatně konstatováno i v judikatuře (rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 7 As 18/2011-54 ze dne 7.2.2011 dostupný na www.nssoud.cz). Vzhledem k výše uvedenému tak odvolací orgán zastává názor, že doplňování dokazování za účelem shora popsaných skutečností je nadbytečné.

Pokud žalobce rozporuje vzdálenost mezi vozidlem Policie ČR a vozidlem, jehož rychlost byla měřena, v době měření, a navrhuje v tomto směru doplnění dokazování, lze v této souvislosti odkázat na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17.12.2013, č.j.: 2 As 118/2012-40, kde se soud zabývá otázkou vyhodnocování videozáznamu měření rychlosti a mimo jiné konstatuje, že lidské oko je natolik dokonalým orgánem, že by řidič policejního vozu měl být za standardních okolností schopen dodržet stejný odstup od sledovaného vozidla. Z videozáznamu (obsah videozáznamu je vyčerpávajícím způsobem popsán v odůvodnění prvoinstančního rozhodnutí) pak není zřejmé, že by vzdálenost mezi vozidly viditelně kolísala. Vzhledem k výše uvedenému (měření bylo prováděno způsobilým měřidlem a k tomu oprávněným subjektem, vzdálenost mezi vozidly zřejmá z videozáznamu nijak zřetelně nekolísá, naopak se při běžném zhlédnutí jeví konstantní), tak má žalovaný rychlost vozidla řízeného žalobcem za řádně zjištěnou, videozáznam nevykazuje žádné vady svědčící o tom, že by měření proběhlo v rozporu s návodem k obsluze předmětného měřidla, žádné další dokazování v tomto směru (znalecké zkoumání, výslech svědků) nepovažuje žalovaný za nezbytné, stav věci v tomto směru byl zjištěn bez důvodných pochybností.

Pokud správní orgán I. stupně nad rámec nezbytného dokazování změřil vzdálenost vozidel na počátku a konci měření (velikost vozidla, jehož rychlost byla měřena, měla být na konci měření o 7 % menší), nejednalo se dle žalovaného (s odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17.12.2013, č.j.: 2 As 118/2012-40) o provádění nových důkazů. Správní orgán I. stupně žádný nový důkaz neprováděl, pouze v rámci vyvozování závěrů z důkazů již provedených (na ústním jednání) a jejich hodnocení, ověřil, zda to, že vzdálenost mezi vozidly se v okamžiku měření rychlosti nezmenšovala, lze skutečně vzít za prokázané (pokud bylo měřené vozidlo v době ukončení měření o 7 % menší, než v okamžiku zahájení měření, nejedná se o rozpor postupu měření s návodem k obsluze měřidla, kdy, aby bylo možné výsledek měření použít, musí být vozidlo v době ukončení měření zobrazeno na

snímku - videozáznamu ve stejné nebo menší velikosti, tj. policejní vozidlo se nesmí k měřenému vozidlu v době měření přibližovat, to by znamenalo, že jede vyšší rychlostí než vozidlo, jehož rychlost je měřena). Dle žalovaného ovšem toto měření (za použití běžného či kalibrovaného měřidla) nebylo nutné ke zjištění stavu věci, neboť i samotné zhlédnutí videozáznamu plně postačovalo k prokázání spáchání přestupku žalobcem. Žalovaný je názoru, že se v napadeném rozhodnutí důsledně vypořádal se všemi námitkami žalobce stran zjištění stavu věci - podmínky měření rychlosti, hodnocení videozáznamu apod., byť v odůvodnění rozhodnutí výslovně neuvedl, že se jeho hodnocení výsledku měření rychlosti uváděné na straně 4 a 5 rozhodnutí, vztahuje i k odvolací námitce stran vzdálenosti vozidel v okamžiku měření rychlosti.

Rovněž námitku stran nenaplnění materiálního znaku přestupku uvedl žalobce již v podaném odvolání, s touto se žalovaný vypořádal ve čtvrtém odstavci na straně 5 rozhodnutí, kdy na závěrech zde uvedených nadále trvá. S žalobcem bylo vedeno řízení pro přestupek dle ust. § 125c odst. 1 písm. f) bod 3 zákona o provozu na pozemních komunikacích, kterého se dopustí ten, kdo překročí nejvyšší dovolenou rychlost mimo obec o 30 km/h a více. Žalobce jel na dálnici, kde je nejvyšší dovolená rychlost stanovena zákonem o provozu na pozemních komunikacích na 130 km/h nejméně rychlostí 178 km/h, překročil tedy nejvyšší dovolenou rychlost v daném úseku nejméně o 48 km/h. Již s ohledem na intenzitu překročení nejvyšší dovolené rychlosti tedy má žalovaný za to, že materiální znak přestupku byl naplněn, bez ohledu na nižší hustotu provozu na komunikaci, jak uváděl žalobce v odvolání, kdy provoz na dálnici nebyl zanedbatelný, jak plyne z videozáznamu zachycující přestupek (žalobce předjížděl vozidlo, před vozidlem žalobce jela další vozidla, za policejním vozidlem jela také další vozidla). Dle rozsudku Nejvyššího správního soudu č.j. 5 As 104/2008-45, ze dne 14.12.2009, lze obecně vycházet z toho, že jednání, jehož formální znaky jsou označeny zákonem za přestupek, naplňuje v běžně se vyskytujících případech materiální znak přestupku, neboť porušuje či ohrožuje určitý zájem společnosti. Výjimku pak tvoří případy, kdy se k okolnostem jednání, jež naplní formální znaky skutkové podstaty přestupku, přidruží takové další významné okolnosti, které vylučují, aby takovým jednáním byl porušen nebo ohrožen právem chráněný zájem společnosti, tedy v takovém případě není naplněn materiální znak přestupku. Žádné významné okolnosti v tomto směru ovšem žalovaný z podkladů obsažených ve spise neshledal, ostatně žalobce je v průběhu odvolacího řízení ani netvrdil (vyjma nižší hustoty provozu v daném místě, k níž se žalovaný vyjádřil výše). Žalovaný tedy trvá na tom, že v řízení byl ze shromážděných podkladů a provedených důkazů bezpečně zjištěn stav věci relevantní pro rozhodnutí (tj. kdo byl řidičem vozidla, jaká byla jeho nejvyšší dovolená rychlost v měřeném úseku, a jaká rychlost byla vozidlu naměřena), žalobce byl náležitě poučen o svých procesních právech, která mu bylo umožněno realizovat, a v řízení předcházejícím vydání napadeného rozhodnutí nedošlo k pochybení, kterým by byl žalobce zkrácen na svých právech. Své rozhodnutí pak žalovaný náležitě odůvodnil v souladu s ust. § 68 odst. 3 správního řádu.

Úvahy týkající se právního posouzení zjištěného skutkového stavu žalovaný podrobně rozvedl v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí, proto na toto odůvodnění ve vyjádření k žalobě pro stručnost žalovaný odkázal, v závěru uvedl, že žaloba není důvodná a navrhl její zamítnutí.

Krajský soud v Brně zjistil z připojených správních spisů, že skutkový stav byl zjištěn náležitě, byl zjištěn stav, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro soulad jeho úkonů s požadavky uvedenými v § 2 (§ 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád). Tato skutečnost vyplývá ze všech listinných důkazů ve spise založených, a to v oznámení přestupku, Úředního záznamu o přestupku v silničním provozu, včetně pořízeného videozáznamu, návodu k obsluze silničního rychloměru PolCam PC2006 a ověřovacího listu č. 265/13 od uvedeného měřicího zařízení výrobního čísla, které bylo vydáno autorizovaným metrologickým střediskem Ramet C.H.M. a.s. Kunovice, návodem k obsluze uvedeného měřiče, přičemž v rámci dokazování v průběhu ústního jednání o přestupku byla na počítači správního orgánu přehrána videosekvence průběhu měření rychlosti předmětného vozidla pořízená měřičem PolCam PC 2006, v.č.

Soud zde uvádí, že není pochyb o tom, že měření rychlosti bylo prováděno funkčním měřičem rychlosti, zabudovaným v policejním vozidle, měřičem, který měl platnost ověření do 5.12.2014 a nepochybně měření bylo prováděno policisty, kteří byli seznámeni s návodem k obsluze uvedeného měřicího zařízení, neboť se jednalo o dva policisty z dálničního oddělení, tedy policisty, kteří takovouto činnost zcela běžně provádějí. O tom, že měření proběhlo správně, svědčí přehraná videosekvence průběhu měření rychlosti u správního orgánu v průběhu správního řízení a její výsledek je popsán a zhodnocen v rozhodnutí správního orgánu I. stupně, ale i v rozhodnutí žalovaného.

Soud má za to, že v daném případě způsob měření rychlosti byl prováděn správně, jak vyplývá z toho, že policisté, kteří tuto činnost prováděli, k ní, tedy k dohledu nad bezpečností a plynulostí silničního provozu byli oprávněni ze zákona a také proto, že protiprávní jednání žalobce bylo dostatečně přesvědčivě zadokumentováno na pořízeném videozáznamu. Tento záznam svědčí o nepřetržitém kontaktu policejní hlídky s vozidlem pachatele přestupku a umožňuje jeho spolehlivé zjištění.

Soud má za to, že správní orgány se řádně s námitkou žalobce v tomto směru vypořádaly, řádně ji zdůvodnily, a to důkazy, které jsou založeny ve správním spise.

Pokud pak jde o druhou žalobní námitku žalobce, a to nepřesvědčivé zargumentování námitek týkajících se naplnění všech aspektů přestupku, zejména tzv. materiálního aspektu, žalobce mimo jiné argumentuje, že žalovaný nepochopil apel NSS k této problematice vyjádřený v jeho rozhodnutí pod sp.zn. 5As 104/2008-45.

Z právní věty tohoto rozsudku vyplývá, že samotná skutečnost, že řidič vozidla v provozu na pozemní komunikaci sice překročil nejvyšší dovolenou rychlost stanovenou právním předpisem nebo dopravní značkou, nicméně rychlost jeho jízdy se hranici nejvyšší dovolené rychlosti blížila, sama o sobě nepostačuje pro závěr o tom, že nebyla naplněna materiální stránka (§ 2 odst. 1 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích) přestupku proti bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích dle § 22 odst. 1 písm. f) bodu 4 citovaného zákona. Měla by však vést správní orgán k tomu, aby na materiální stránku tohoto jednání zaměřil svou pozornost, neboť je třeba posoudit, zda zde nejsou další pro věc relevantní okolnosti, které by teprve ve svém souhrnu takový závěr odůvodňovaly.

Podle § 2 odst. 1 zákona č. 200/1990 Sb. o přestupcích, přestupkem je zaviněné jednání, které porušuje nebo ohrožuje zájem společnosti a je za přestupek výslovně označeno v tomto nebo jiném zákoně, nejde-li o jiný správní delikt postižitelný podle zvláštních právních předpisů anebo o trestný čin.

Podle § 2 odst. 2 uvedeného zákona přestupkem není jednání, jímž někdo odvrací

- a) přiměřeným způsobem přímo hrozící nebo trvající útok na zájem chráněný zákonem nebo
- b) nebezpečí přímo hrozící zájmu chráněnému zákonem, jestliže tímto jednáním nebyl způsoben zřejmě stejně závažný následek než ten, který hrozil, a toto nebezpečí nebylo možno v dané situaci odvrátit jinak.

Podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 3 fyzická osoba se dopustí přestupku tím, že v provozu na pozemních komunikacích překročí nejvyšší dovolenou rychlost v obci o 20 km/h a více nebo mimo obec o 30 km.h a více.

Podle § 18 odst. 3 zákona č. 361/2000 Sb. řidič motorového vozidla o maximální přípustné hmotnosti nepřevyšující 3500 kg a autobusu smí jet mimo obec rychlostí nejvýše 90 km.h., na dálnici a silnici pro motorová vozidla rychlostí nejvýše 130 km.h. V daném případě bylo zjištěno, že žalobce v měřeném úseku dálnice D1 jel rychlostí 178 km/hod., přičemž stanovená rychlost na dálnici je 130 km/hod.

Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu č.j. 1As 118/2012-23 materiální stránka přestupku podle § 22 odst. 1 písm. f) bod 3 zákona č. 200/1990 Sb. o přestupcích, je nutno posuzovat vzhledem k nejvyšší povolené rychlosti stanovené § 18 odst. 4 zákona č. 361/2000 Sb. zákona o silničním provozu, pro jízdu v obci (50 km/hod., nikoli k hranici zavedené kvalifikujícím znakem skutkové podstaty tohoto přestupku 70 km/hod.).

V daném případě tedy žalobce po dálnici směl jet rychlostí maximálně 130 km/hod., přičemž tuto dovolenou rychlost překročil o 48 km/hod.

V daném případě nešlo o drobné překročení, tedy téměř nepatrné překročení povolené rychlosti, jako v případě, který rozebíral NSS ve shora citovaném rozsudku č.j. 5As 104/2008-45. Šlo tady o výrazné překročení povolené rychlosti, která vytvořila reálnou hrozbu pro bezpečnost jiných účastníků provozu na pozemních komunikacích, tedy při takovémto zvýšení rychlosti, které je výrazně v rozporu se zákonem stanovenou hranicí rychlosti jízdy v daném úseku. V takovém případě velmi snadno může dojít k výraznému ohrožení na zdraví či majetku samotného žalobce nebo jiných účastníků provozu na pozemních komunikacích.

Bezesporu byla tedy naplněna i materiální stránka přestupku tímto výrazným překročením rychlosti, když žalobce třeba nevěděl, že svým jednáním může porušit nebo ohrozit zájem chráněný zákonem, **ač to vzhledem k okolnostem a svým poměrům vědět měl a mohl (§ 4 odst. 1 písm. b) zákona o přestupcích).**

Soud tedy shrnuje, že ani jedna z žalobních námitek uvedených v žalobě důvodná není, a soud z těchto důvodů žalobu jako nedůvodnou zamítl (§ 78 odst. 7 soudního řádu správního, dále jen „s.ř.s.“).

Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ust. § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobce ve věci neměl úspěch, náhrada nákladů řízení mu proto nenáleží, a pokud jde o žalovaného, kromě běžné úřední činnosti mu žádné náklady řízení nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno, ve dvojím vyhotovení. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 15. dubna 2015

JUDr. Jana Kubenová, v.r.
samosoudkyně